

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-232/18-5

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ljiljane Karlovčan-Đurović, predsjednice vijeća, Lidije Rostaš-Beroš i Blanše Turić, članica vijeća te višeg sudskog savjetnika Josipa Petkovića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, kojeg zastupa [redacted], odvjetnik iz odvjetničkog društva [redacted] i tužitelja Županijske uprave za ceste Istarske županije iz Pazina, Rašana 2/4, koje zastupa [redacted] odvjetnica iz [redacted] protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 20. prosinca 2018.

presudio je

- I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/18-11/283, urbroj: 376-10-18-9 od 17. svibnja 2018.
- II. Odbija se zahtjev tužitelja Hrvatski Telekom d.d. za naknadu troškova upravnog spora.
- III. Ova presuda će se objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem je pod točkom I. utvrđeno da Hrvatski Telekom d.d. – dalje: HT infrastrukturni operator ima pravo puta na županijskim i lokalnim cestama na području Istarske županije navedenim u Odluci o razvrstavanju javnih cesta („Narodne novine“, 103/17. i 17/18.) i popisu županijskih lokalnih cesta na području Istarske županije, koje su sastavni dio ovog rješenja, koje ceste se nalaze u vlasništvu Republike Hrvatske i pod upravljanjem Županijske uprave za ceste Istarske županije, a na kojim cestama HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u elaboratu za pravo puta Županijska uprava za ceste Istarske županije, oznake: 20/18 i geodetskom situacijskom prikazu EKI na katastarskim podlogama II. dio (dalje: Elaborat), koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje svoje EKI. Elaborat je u dijelu o količini, vrsti i prostornim položaju EKI sastavni dio ovog rješenja. Točkom II. izreke rješenja utvrđeno je da količinu i vrstu EKI iz točke I. ovog rješenja čine trase kabelaške kanalizacije, te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijski vodova navedene u Elaboratu, točkom III. se utvrđuje godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnine

iz točke I. rješenja prema površini zemljišta na kojima se nalazi EKI sukladno podacima navedenim u Elaboratu uz primjenu iznosa i način obračuna određenog u članku 6. i 7. stavcima 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta („Narodne novine“, 152/11., 151/14. i 95/17.). Točkom IV. je određeno da Županijska uprava za ceste Istarske županije MB Rašana 2/4, Pazin, ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta iz točke III. ovog rješenja od 30. travnja 2018., točkom V. obvezuje se HT u roku od 8 dana od primitka rješenja napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametara iz točke I., II. i III. ovog rješenja, te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostaviti HAKOM-u i Županijskoj upravni za ceste Istarske županije, točkom VI. se obvezuje HT u roku od 10 dana od primitka rješenja platiti Županijskoj upravni za ceste Istarske županije naknadu za pravo puta za prvu godinu, a svaka slijedeća godišnja naknada za pravo puta se plaća u roku od 8 dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena, točkom VII. obvezuje se Županijska uprava za ceste Istarske županije omogućiti HT-u ostvarivanje prava puta na nekretninama iz točke I: ovog rješenja i točkom VIII. obvezuje se HT u roku od 10 dana od primitka ovog rješenja platiti troškove postupka u iznosu od 1.000,00 kuna uvećano za PDV.

Protiv cijelog navedenog rješenja tužbu je podnio Hrvatski Telekom d.d., a tužba je zaprimljena kod ovoga Suda pod poslovnim brojem: UsII-232/18, dok je protiv točke IV. navedenog rješenja tužbu podnijela Županijska uprava za ceste Istarske županije, koja je zaprimljena kod ovoga Suda pod poslovnim brojem: UsII-233/18.

Navedeni predmeti su spojeni radi zajedničkog odlučivanja pod poslovnim brojem: UsII-232/18.

U tužbi protiv navedenog rješenja Hrvatski Telekom d.d. ističe da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo, jer nije imao osnove za priznavanje Županijskoj upravni za ceste naknadu za pravo puta na javnim cestama u vlasništvu Republike Hrvatske, budući da je sukladno odredbama Zakona o cestama na istima moguće zasnovati isključivo pravo služnosti ili pravo građenja, i to prema cijenama utvrđenim odlukom Vlade Republike Hrvatske. Ističe da je rješenjem tuženika priznato Županijskoj upravni za ceste pravo na naknadu za pravo puta sukladno članku 28. stavku 4. i 6. Zakona o elektroničnim komunikacijama („Narodne novine“, 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje u tekstu: ZEK) za čestice za koje tuženik tvrdi da su u naravi javne ceste u vlasništvu Republike Hrvatske. Na ovaj način prema mišljenju tužitelja postupljeno je protivno odredbama Zakona o cestama („Narodne novine“, 84/11., 22/13., 54/13., 148/13. i 92/14. – dalje: ZOC). Ističe da prema ZOC-u Županijska uprava za ceste uopće nema ovlasti obraćati se tuženiku sa zahtjevom za utvrđivanje visine naknade za pravo puta, ponajmanje u trenutku kada tužitelj s njim već ima uređen ugovorni odnos, uredno plaća, te je i dalje spreman plaćati naknadu za služnost u visini propisanoj odlukom Vlade Republike Hrvatske. Isto tako ističe da Županijska uprava za ceste to pravo nema ni prema članku 28. stavku 6. ZEK-a prema kojem takav zahtjev tuženiku može podnijeti isključivo vlasnik nekretnine, a vlasnik javnih cesta Republika Hrvatska, a ne Županijska uprava za ceste. Stoga smatra da u konkretnom slučaju nije bilo mjesta provođenju postupka predviđenog člankom 28. stavkom 6. ZEK-a. Osim toga, tužitelj ističe da je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno, te s tim u vezi da je počinjena i bitna povreda pravila postupka i posljedično pogrešno primijenjeno materijalno pravo. Navodi da tuženik pogrešno zaključuje kako ugovor sklopljen između Županijske uprave za ceste i tužitelja više ne proizvodi pravne učinke, te time pogrešno razriješio prethodno pitanje s posljedicom da je zbog toga pogrešno primijenio odredbu članka 2. stavka 1. točke 21. ZEK-a i članka 8. stavka 4. Pravilnika koji propisuje da obveza plaćanja naknade za pravo puta prestaje, ako na nekretnini postoji koje drugo pravo temeljem kojeg infrastrukturni operator plaća naknadu za korištenje općeg dobra i nekretnine. Dakle, obveza plaćanja naknade za

pravo puta prema Pravilniku postoji samo u slučaju ukoliko ne postoje uređeni ugovorni odnosi koji predstavljaju zaseban isključivi pravni temelj korištenja nekretnine i plaćanja naknade za takvo korištenje. Oспорava se valjanosti rješavanja prethodnog pitanja, o kojem ovisi odluka o naknadi. Ističe da je rješenje pogrešno i da ga treba poništiti, odnosno preinačiti, a podredno ukinuti i vratiti na ponovno odlučivanje, ako Visoki upravni sud prethodno ne odluči u smislu odredbe članka 44. i 45. Zakona o upravnim sporovima prekinuti postupak, sve dok o tom prethodnom pitanju, kao glavnom ne odluči Trgovački sud u Pazinu. Naime, tužitelj ističe da se u ovoj pravnoj stvari pred prvostupanjskim tijelom, ovdje tuženikom, pojavilo pitanje da li u trenutku donošenja rješenja postoji ugovor kojim je uređen odnos između tužitelja i Županijske uprave za ceste, a koji ovlašćuje tužitelja kao infrastrukturnog operatora na korištenje cestovnog zemljišta kojim upravlja Županijska uprava za ceste, na način da se tužitelj njime koristi radi pristupa, održavanja, korištenja i razvoja EKI, koja je u vlasništvu tužitelja i kojom tužitelj obavlja registriranu djelatnost pružanja elektroničkih komunikacijskih usluga koje su ujedno ZEK-om određene uslugama od javnog interesa. Pojavilo se pitanje da li predmetni ugovor kao samostalna prava cjelina postoji i traje u trenutku donošenja osporenog rješenja. Ističe da ako se u postupku rješavanja upravne stvari pojavi pravno pitanje, kao što je pravno pitanje o tome da li je prestao ugovor izjavnom o otkazu, te s time povezano pitanje da li po tome ugovoru postoji drugo pravo, različito od prava puta, temeljem kojeg tužitelj kao infrastrukturni operator plaća naknadu, koja čini samostalnu pravnu cjelinu, a bez kojeg rješavanja nije moguće riješiti upravnu stvar, nadležno tijelo može riješiti to pitanje ili prekinuti postupak rješenjem dok to pitanje ne riješi nadležni sud. Ističe da kod ugovora sklopljenih pod završnim rokom ili odgodnim uvjetom, niti jedna strana nema pravo jednostranog otkazivanja ugovora bez obzira radi li se o pravilima stvarnog ili obveznog prava.

Osim toga, ističe da je tuženik priznao Županijskoj upravni za ceste status ovlaštenika naknade za pravo puta za nekretnine koje nije nedvojbeno utvrđeno da bi doista bile javne ceste u vlasništvu Republike Hrvatske, a pod upravljanjem Županijske uprave za ceste. Ističe da je i sam Visoki upravni sud Republike Hrvatske u više presuda ponovio stajalište kako za pravilnu primjenu odredbe članka 28. stavka 6: ZEK-a nije mjerodavno faktično, već zemljišno-knjižno stanje. Stoga smatra da je u ovom postupku trebalo utvrditi radi li se uopće o javnim cestama. Ističe da tuženik nije mogao izvesti zaključak da određene čestice predstavlja javnu cestu u svim onim slučajevima u kojima javne ceste uopće nisu evidentirane u katastru ili nije evidentirano njihovo stvarno stanje, odnosno za sve javne ceste izvedena nakon stupnja na snagu ZOC-a, a za koje još nije provedena uknjižba prava vlasništva.

Tužitelj predlaže da se održi rasprava, te da Visoki upravni sud odluči o prethodnom pitanju, odnosno da prekine postupak odlučivanju o tužbi sve dok nadležni sud pravomoćno ne odluči o prethodnom pitanju, obveže tuženika podmiriti tužitelju troškove ovog postupka. Isto tako predlaže odgodu izvršenja točke VI. izreke rješenja u smislu članka 26. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17. – dalje: ZUS), te sklapanje nagodbe pred Visokim upravnim sudom Republike Hrvatske.

Tuženik u odgovoru na tužbu kao prvo ističe da se pred istim sudom vodi postupak pod poslovnim brojevima: UsII-232/18 i UsII-233/18, te stoga predlaže provođenje jedinstvenog postupka i donošenje zajedničke odluke. Ističe da je potpuno pogrešan stav tužitelja da tuženik nije imao osnove za priznavanje Županijskoj upravni za ceste naknade za pravo puta na javnim cestama u vlasništvu Republike Hrvatske, budući da je Visoki upravni sud u svojoj presudi, poslovni broj: UsII-166/18 zauzeo stajalište da se u odnosu na nerazvrstane ceste odredba članka 101. ZOC-a odnosi na građenje infrastrukturnih objekata na cesti, a ne na pravo puta i pravo na naknadu za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu

i drugu povezanu opremu koja je propisana ZEK-om, kao zakonom koji regulira prava i obveze operatora elektroničkih komunikacija. Tuženik je ovaj stav suda uzeo u obzir i u pogledu javnih cesta, te ga u osporavanom rješenju primijenio i na županijske i lokalne ceste u vlasništvu Republike Hrvatske, i pod upravljanjem Županijske uprave za ceste. Dodatno, a također prema stavu suda iz navedene presude odredbom članka 6. stavka 2. točke e. Pravilnika naknada za pravo puta se obračunava i za ceste, iz čega proizlazi da se obveza odnosi i na ceste na kojima se nalazi EKI tužitelja. Stoga, tužitelj smatra kako je navod iz tužbe neosnovan. Osim toga, ističe da je tužitelj pogrešno zaključio kako ugovor sklopljen između Županijske uprave za ceste i tužitelja više ne proizvodi pravne učinke, te je time pogrešno odlučio o prethodnom pitanju s posljedicom da je zbog toga pogrešno primijenjena odredba članka 2. stavka 1. točke 21. ZEK-a i članka 8. stavka 4. Pravilnika. Tuženika suprotno navodima tužitelja ističe kako je pri odlučivanju o prestanku važenja ugovora o služnosti uzeo u obzir Ugovor o osnivanju prava služnosti sa županijskim i lokalnim cestama na području Istarske županije od 24. rujna 2013., Aneks I ugovora o osnivanju prava služnosti o županijskim i lokalnim cestama na području Istarske županije od 21. prosinca 2015., Izjavu o otkazu Ugovora i Aneksa I ugovora o zasnivanju prava služnosti na županijskim i lokalnim cestama na području Istarske županije od 27. travnja 2018. zaprimljen od strane tužitelja 30. travnja 2018., te stav suda iz presude poslovni broj: UsII-351/17. Tuženik je u osporavanom rješenju jasno obrazložio da je zasnivanje prava puta u smislu ZEK-a teret na nekretnini, nastaje izravnom primjenom pravne norme na činjenično stanje, a što proizlazi iz članka 28. stavka 1. ZEK-a. Naime, temeljem ove odredbe smatra se da infrastrukturni operator ima pravo puta, ako je izgradio EKI na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavak 1. ZEK-a uz ispunjavanje bilo kojeg od sljedećih uvjeta: da posjeduje uporabnu dozvolu izdano na svoje ime ili na ime svojih univerzalnih ili pojedinačnih pravnih prednika, da se koristi EKI-em bez sudskog spora s upraviteljem općeg dobra ili vlasnikom nekretnine na kojoj je izgrađena ta infrastruktura u razdoblju od najmanje tri godine od početka njezina korištenja. Tužitelj je ispunio ovaj uvjet, što je tuženik nedvojbeno utvrdio u postupku koji je prethodio osporavanim rješenjem, te je pravo puta na predmetnim nekretninama stekao temeljem zakona izravno, a u postupku pred tuženikom se utvrđivala količina i vrsta njegove infrastrukture, te visina naknade za pravo puta koju je obvezan plaćati vlasniku nekretnine kako je propisano člankom 28. stavkom 6. ZEK-a. Tuženik ističe kako je Županijska uprava za ceste pokretanjem postupka pred tuženikom jasno izrazila volju da joj se rješenjem odredbi pravo na naknadu za pravo puta, a izjavom o otkazu dokazala da je ugovor o osnivanju prava služnosti na javnim površinama otkazan, te je tuženik pozivom na stav suda iznesen u presudama: UsII-130/17 i UsII-351/17 utvrdio da je ugovor otkazan, te su stečeni uvjeti da se odnosi stranaka u ovoj pravnoj stvari riješe donošenjem osporavanog rješenja. Iz svega toga tuženik smatra da tužbeni navodi kako ugovor nije mogao prestati nisu osnovani. Što se tiče prigovora da u samom postupku nije nedvojbeno dokazno da bi sve čestice doista predstavljale javne ceste u vlasništvu Republike Hrvatske i pod upravljanjem Županijske uprave za ceste, jer u zemljišnim knjigama nije navedeno da bi se radilo o javnim cestama, kao javnom dobru u općoj uporabi i neotuđivom vlasništvu Republike Hrvatske s pravom upravljanja Županijske uprave za ceste, tuženik uvažava stav iz sudske presude poslovni broj: UsII-8/17 da zemljišno-knjižno stanje nije jedino relevantno u postupku dokazivanja prava vlasništva, te je u osporavanom rješenju utvrdio da je vlasništvo Republike Hrvatske na županijskim i lokalnim cestama, te stječe temeljem ZOC-a kako je to obrazloženo u osporavanom rješenju. Ističe da je tuženik podatke o županijskim i lokalnim cestama u vlasništvu Republike Hrvatske i pod upravljanjem Županijske uprave za ceste utvrdio temeljem Odluke o razvrstavanju javnih cesta („Narodne novine“, 103/17.) i popisu

županijskih i lokalnih cesta na području Istarske županije koji tužitelj nije osporavao tijekom postupka. Predlaže da se tužbeni zahtjev odbije.

Tužitelj Županijska uprava za ceste Istarske županije osporava točku IV. osporenog rješenja, te ističe da tuženik točkom IV. osporenog rješenja nije utvrdio infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama tužitelja i visinu godišnje naknade za pravo puta od dana zaprimanja zahtjeva. Ističe da je zahtjev za utvrđivanje infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta poslao tuženiku preporučenom pošiljkom dana 21. veljače 2018., te da je isti zaprimljen od strane tuženika 22. veljače 2018. Navodi da je odredbom članka 5. stavka 4. Pravilnika o izmjenama i dopunama pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta („Narodne novine“, 95/17. – dalje: Pravilnik) jasno propisano da će tuženik za razbolje od zaprimanja zahtjeva, rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1., te visinu naknade za pravo puta. Smatra da iz citirane odredbe Pravilnika nedvojbeno proizlazi da je tuženik bio dužan, između ostalog, utvrditi i godišnju naknadu koja tužitelju pripada s osnove prava puta od dana zaprimanja zahtjeva od 22. veljače 2018., a ne od dana 30. travnja 2018. kako je to prema mišljenju tužitelja pogrešno određeno u točki IV. pobijanog rješenja. Osim toga ističe da utvrđivanje postojanja ugovora o služnosti između infrastrukturnog operatora i vlasnika nekretnine na kojoj je izgrađena elektronička komunikacijska infrastruktura nije upravno stvar. Navodi da vlasnik nekretnine na kojoj je izgrađena elektronička komunikacijska infrastruktura ima ovlaštenje pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta unatoč postojanju ugovornog odnosa kojim je zasnovano pravo služnosti između infrastrukturnog operatora i vlasnika nekretnine na kojoj je izgrađena elektronička komunikacijska infrastruktura. Predlaže da Visoki upravni sud poništi točku IV. osporenog rješenja.

Tuženik u odgovoru na tužbu tužitelja Županijske uprave za ceste navodi da je na temelju dokumentacije dostavljene u spisu bio upoznat sa činjenicom da su tužitelj i HT kao infrastrukturni operator međusobna prava i obveze riješili sklapanjem ugovora od 29. ožujka 2013. kao i s činjenicom da je taj ugovor otkazan izjavom tužitelja koja je dana 30. travnja 2018. dostavljena HT-u kao infrastrukturnom operatoru. Dakle, imajući u vidu da su odnosi tužitelja i HT-a kao infrastrukturnog operatora bili uređeni sklopljenim ugovorom od 29. ožujka 2013. te kraj činjenice da je ugovor o služnosti raskinut 30. travnja 2018. tuženik u provođenju upravnog postupka nije imao mogućnost tužitelju priznati naknadu za pravo puta od dana podnošenja zahtjeva. Naime, prije no što je ugovor o služnosti raskinut nije bilo mjesta da se odnosi tužitelja i HT-a kao infrastrukturnog operatora riješe kroz institut prava puta i sukladno odredbama ZEK-a i Pravilnika, a ovakvo pravno shvaćanje zauzeo je i Sud u presudi broj: UsII-130/17 od 16.2.2017. i presudi broj: UsII-351/17 od 5. travnja 2018. Slijedom navedenog predlaže da se tužbeni zahtjev odbije.

Kao prvo napominje se da su spisi poslovni broj: UsII-232/18 i UsII-233/18 spojeni temeljem odredbe članaka 113. i 114. Sudskog poslovnika („Narodne novine“ broj: 37/14., 49/14., 108/15., 35/15., 123/15., 45/16., 29/17., 33/17., 34/17. i 57/17.) radi provođenja jedinstvenog postupka i donošenja zajedničke odluke pod poslovnim brojem: UsII-232/18.

Što se tiče prijedloga za provođenje rasprave valja istaći da je u konkretnom slučaju sporna primjena prava pa je Sud temeljem odredbe članka 36. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17. – dalje u tekstu: ZUS) odlučio presudom riješiti spor bez rasprave.

Tužbeni zahtjevi za poništenje rješenja, odnosno poništenje točke IV. rješenja nisu osnovani.

Rješenje tuženika doneseno je pozivom na odredbu članka 28. stavka 6. ZEK-a kojom odredbom je propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može od tuženika tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ZEK-a te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta. Iz navedene odredbe slijedi kako je zahtjev ovlašten podnijeti upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine što znači da činjenice u pogledu vlasništva nekretnine odnosno upravitelja općeg dobra u upravnom postupku moraju biti pravilno i potpuno utvrđene jer su odlučne za pravilnu primjenu navedene odredbe kao mjerodavnog materijalnog prava.

Ovaj Sud ne nalazi osnovanim prigovor tužitelja da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo jer nije nedvojbeno utvrdio da je Županijska uprava za ceste na dan podnošenja zahtjeva bila vlasnik, odnosno upravitelj općeg dobra.

Prema ocjeni ovog Suda tuženik se osnovano poziva na odredbe ZOC-a kojim je u odredbi članka 101. stavka 1. propisano da je nerazvrstana cesta javno dobro u općoj upravi u vlasništvu jedinice lokalne samouprave na čijem se području nalazi, dakle, prema odredbama Zakona o cestama nerazvrstane ceste su ex lege postale vlasništvo jedinice lokalne samouprave pri čemu je upis u zemljišne knjige deklaratorne naravi. U odnosu na takve nekretnine, a imajući na umu da se sukladno odredbama članka 131., 132. i 133. Zakona o cestama upis vlasništva provodi po službenoj dužnosti, navedeno nije od utjecaja na rješenje ove upravne stvari.

Isto tako neosnovan je prigovor tužitelja Hrvatskog Telekomu da nije u obvezi plaćati ni naknadu za pravo puta iz razloga što ima sklopljen Ugovor sa Županijskom upravom za ceste o osnivanju prava služnosti i Aneks I tog Ugovora kojim su stranke regulirale naknadu mimo instituta prava puta u smislu naprijed navedene odredbe članka 28. stavka 6. ZEK-a te da se navedeni ugovor nije mogao otkazati jednostrano izjavom o otkazu ugovora od 27. travnja 2018. zbog čega u ovom postupku treba utvrditi valjanost otkaza navedenog ugovora. Ovo iz razloga što se u konkretnom slučaju radi o postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta po zahtjevu upravitelja općeg dobra ili vlasnika nekretnine, a u kojem postupku se utvrđuje i obveza infrastrukturnog operatora na plaćanje naknade za pravo puta, a ne o postupku kakvog ima u vidu odredba članka 8. stavka 4. Pravilnika prema kojoj obveza plaćanja naknade za pravo puta prestaje ako na nekretnini postoji koje drugo pravo temeljem kojeg infrastrukturni operator plaća naknadu za korištenje općeg dobra ili nekretnine, dakle, postojanje ugovora je uvjet za prestanak obveze plaćanja utvrđene naknade za pravo puta o čemu se ovdje ne radi.

Prema ocjeni ovog Suda, u postupku utvrđivanja obveze plaćanja naknade za pravo puta, u okolnostima konkretnog slučaja, sama izjava o otkazu ugovora predstavlja dokaz o nepostojanju drugog prava na nekretnini u smislu zapreke za utvrđivanje naknade o pravu puta u ovom postupku. Stoga nije osnovan navod tužitelja kako je tuženik pogrešno zaključio da ugovor o služnosti više ne proizvodi pravne učinke budući da spisu predmeta prileži dokaz o otkazu navedenog ugovora.

Isto tako, nije osnovan prigovor tužitelja Županijske uprave za ceste Istarske županije da je trebalo visinu godišnje naknade za pravo puta utvrditi od dana zaprimanja zahtjeva odnosno 21. veljače 2018. budući da iz spisa predmeta jasno proizlazi da je između tužitelja Županijske uprave za ceste i tužitelja Hrvatskog Telekomu bio sklopljen ugovor o služnosti od 29. ožujka 2013. koji je otkazan izjavom tužitelja Županijske uprave za ceste koja je dostavljena HT-u kao infrastrukturnom operatoru dana 30. travnja 2018. Dakle, imajući u vidu da su odnosi Županijske uprave za ceste i HT-a bili uređeni ugovorom o služnosti od 29. ožujka 2013. koji je raskinut 30. travnja 2018. nije bilo moguće tužitelju priznati naknadu za

pravo puta od dana podnošenja zahtjeva 21. veljače 2018., prije nego je ugovor o služnosti raskinut 30. travnja 2018.

Slijedom svega navedenog valjalo je temeljem odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a presuditi kao pod točkom I. izreke.

Odluka o troškovima spora temelji se na odredbi članka 79. ZUS-a.

Odluka o objavi presude utemeljena je na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 20. prosinca 2018.

Predsjednica vijeća:
Ljiljana Karlovčan-Đurović, v.r.

Za točnost otpravka – ovlaštenu službenicu

Tanja Nemčić

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	12.3.2019. 8:22:05	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.	
034-07/18-01/81	-04	
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.
437-19-3	Spls	0

d2233828